

Kázání (rodinná bohoslužba): Břemena co nás tíží

Matouš 11: 28 – 30: „*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svých duší. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.*“

Zase ty těžké batohy. Co v tom ty naše děti vláčí? Někdy to na zádech mají těžší než naše týdenní nákupy. Záva jsou pod tlakem, ramena otačena popruhy a takhle chodí naše ratolesti do školy každý den. S těžkými batohy plnými sešitů a knih. Každý předmět má přece tu svoji knihu, ten svůj pracovní sešit, ten svůj sešit na poznámky. Když je těch předmětů 5 nebo šest za den ... váha na zádech se ihned ráno nakupí, když to všechno zabalíme do školního batohu.

Ale je to potřeba. Naše děti chtějí být moudré a někam to v životě dotáhnout. Každý jeden z nich má svůj sen o tom, čím jednou bude. I já jsem měl. Ve vašem věku jsem chtěl být astrofyzik a zkoumat hvězdy, planety, černé díry a záhady vesmíru. Mým vzorem byli Einstein a Stephen Hawking. Encyklopedie vesmíru od Carla Seagana takhle velkou a hrubou knihu jsem běžně brával do školy v batohu se všema těmi těžkými učebnicemi a sešity. Toužil jsem poznávat a líp rozumět. Kilo a půl váhy v batohu navíc a půl kilometru pěšky do školy. K tomu album poštovních známek a známkový katalog zděděný po mém dědovi, protože sbírání známek byla vašeň kluků naší třídy. Batoh narvaný tak, že jej nešlo ani zapnout a mezi knihy byste nestrčili ani plátek papíru.

Tohle jsem si v plném batohu do školy nosíval já. Byl výtečný žák, a do školy jsem se výslovně těšil s batohem byl plný užitečných věcí (knihy, encyklopedie, album). Přesto v něm pořád nějak zůstávalo místo abych do něj šupl i věci, které se nedají chytit do ruky, a přesto mívají větší váhu než všechny učebnice dohromady a na svých zádech cítíme jejich tíhu a váhu dennodenně.

Já jeden takový napakovaný batoh, jaký jsem nosil do školy ve vašem věku tady mám. Aha. Zkuste jej. Těžký že? Pojďte mi děcka pomoci: já budu z něho vytahovat věci a vy budete říkat všem zde, co v tom batohu nosím. Ok?

Vytahujeme učebnice. (Matematika, čeština, Přírodověda, Angličtina ...) (...*pokračování kázání, kde děti vytahují věci*)

Jenže, děcka, podívejte se. V tom mém klukovském batohu tehdy zůstalo ještě něco. Jsou to taky knihy, ale tyhle nám žádný učitel nenařídil. Tyhle si tam **každé ráno přibalujeme a nosíme do školy úplně sami**, schované hluboko uvnitř. Podívejte, co je na nich napsáno.

Tuhle tlustou a těžkou knihu nosíme na zádech a jmenuje se **STRACH**. Strach z toho, že dostanu špatnou známku, strach ze selhání, strach že se mi někdo bude třeba posmívat. A tady je další, ta váží snad dvě kila – **OBAVY ZE ZKOUŠENÍ**. Tu si do školy nosíme taky úplně zbytečně sami.

A pod ní leží ta úplně vespod, která nás tlačí do zad ze všeho nejvíc: **NEJISTOTA**, jestli to letos vůbec zvládnou a jestli zapadnou mezi kamarády.

Vidíte to? Tohle jsou věci, které v tom batohu **nosíme celé dny**. Nedají se jen tak vyhodit do koše. A víte co? Teď se podívám na vás dospělé, na rodiče, učitele a prarodiče. Myslíte, že dospělí už školní batohy nenosí?

Všichni jsme žáci v Boží škole života. A my dospělí si do svých neviditelných batohů každý den do práce a do rodiny balíme úplně stejné, ne-li těžší věci. Nosíme v nich strach o budoucnost dětí, obavy, jestli zaplatíme všechny účty, nejistotu v práci, nemoci nebo únavu. Tahle břemena nosíme týdny a měsíce a neumíme je z batohu vytáhnout. Ta váha nás všechny, malé i velké, tlačí na zádech a táhne k zemi.

Ale teď se podívejte úplně na dno, co tam ještě pod tím vším strachem leží zapadlé. *(Vytáhnete první zmuchlaný barevný šátek).*

Aha, co to je? Obyčejný zmačkaný šátek. Podívejte, je na něm napsáno **RADOST**. A tady je další – **LÁSKA, ODVAHA, POKOJ**. Vypadají tak lehce a slabě vedle toho obřího balíku STRACHU, že?

Zkusíme, jestli nám jeden takový šátek pomůže tu váhu unést. *(Chytnete šátek RADOST, zavoláte jedno dítě a položíte na něj tu nejtěžší knihu s nápisem STRACH).* Zkusíme to zvednout... Jé, podívejte, ten STRACH z toho klouže, padá, neudrží se to. Samotná radost v těžké chvíli někdy nestačí. Když má člověk opravdové obavy, samotný nucený úsměv mu batoh neodlehčí.

Jenže v Bibli jsme dnes slyšeli příběh o Mojžíšovi. Pamatujete si, jak měl ty unavené a těžké ruce v boji? Sám už je neudržel, jeho břemeno únavy bylo moc těžké. Ale Pán Bůh mu poslal přátele – Árona a Chúra. Ti dva přišli, chytli ho z obou stran za ruce. Byli pro unaveného Mojžíše pomocí – dva dary, které když spojili sílu **podepřeli ho a přinesli obrovské vítězství nad nepřítelem**.

Dobrý Otec Bůh nám na dno našich batohů pod všechny ty učebnice, a to těžké co si tam přibalíme sami, přibalil mnohem více darů nežli dva. My nemáme jako Mojžíš k pomoci pouze sílu dvou silných mužů Arona a Chúra, která nám pomůže s váhou těch věcí které nás tlačí k zemi. Bůh nám na dno batohu každý den přibaluje lásku, odvahu, pokoj, radost, naděj, jistotu. Když jeho dary vytáhneme ze dna batohu, rozprostřeme a svážeme navzájem do jedné velké, pevné sítě s Boží pomocí... podívejte jaké váhy dokážeme ze svých zad pozvednout vzhůru k nebesům.

(...střih do momentu, kdy děti napnou spojené šátky a vytvoří síť...)

A teď všichni chytněte konce a pořádně tu síť z našich šátků napněte! *(Děti napnou spojené šátky).*

Teď ukážeme všem v kostele, co tyhle spojené Boží dary vlastně vydrží. Začneme tím, co nosíme v batohu do školy nejčastěji.

Sem s těmi učebnicemi! *(Položíte na síť matematiku a češtinu).* Podívejte, drží to úplně bez problémů. Škola a učení, to tahle síť unese jako nic.

Jenže my jsme si řekli, že v batohu nosíme i věci, které tam dáváme sami a jsou mnohdy těžší než ty učebnice a sešity. Věci, které nás tíží nejvíc.

Zkusíme tam přidat tuhle první těžkou knihu. Je na ní napsáno **STRACH**. Strach ze špatné známky, strach ze selhání, strach z tlaku okolí, strach z toho, co řeknou ostatní. Dáváme ji doprostřed...

Děcka, držte pevně! Podívejte se na to! **I ten STRACH to unese!** Sít se mírně prohnula, ale uzly drží!

Ale to není všechno. Přidáme další balík. Tuhle dvoukilovou knihu **OBAVY ZE ZKOUŠENÍ**. Ten pocit, když člověk stojí před tabulí a má úplné okno. Pokládám ji na ten strach... *Zaberte, děcka, nepouštějte to!* Vidíte to? **Podívejte, i těžké OBAVY to dokáže udržet!** Ta sít, v níž jsou uzly spojeny Boží dary lásky, odvahy, pokoje, radosti, naděje a jistoty nepraskla!

A teď tam naložíme to nejtěžší břemeno. Knihu, kterou si v batohu života nosí běžně dospělí – rodiče a prarodiče. **NEJISTOTU A STAROSTI** o práci, o zdraví, o rodinu. Pokládám ji na úplný vrch té hromady...

Všichni se podívejte! Celá ta obří hromada starostí, školních i dospěláckých, teď pluje ve vzduchu! **Dokonce i tuhle největší váhu to uzvedlo!**

Jak je to možné? Ty těžké věci, ty starosti, které do školy a do práce denně nosíme, z té sítě nezmizely. Neodčarovali jsme je pryč. Ale protože jsme ty Boží dary vytáhli ze dna, rozprostřeli a spojili je pevnými uzly k sobě **unesou i tu největší váhu v mém a tvém batohu!**

Pán Ježíš nám slíbil, že jeho břemeno netíží. Ne proto, že by ze světa vymazal písemky nebo starosti dospělých. Učitel a Mistr Ježíš nám dnes dává potřebnou a prospěšnou lekci na úvod nového školního roku ve školách v té škole Boží. Činí tak ve slovech: „*Učte se ode mě*“. Učte se tyto vzácné dary vytáhnout z batohu a spojit je navzájem uzly, kdykoli máte cosi těžkého, co vás tíží na duši. Někdy je to strach, jindy obavy, někdy zase nejistota --- každý z nás si tam smí doplnit tu svoji nejtěžší knihu v batohu, kterou do školy a do života nese.

„*Moje břemeno je lehké a netíží*“, praví Pán. Ano, když je i v našem životě podepřeno spojenou silou těch darů, které nám do batohu přibalil dobrý Otec Bůh stejně tak, jako tehdy našemu bratrovi Ježíši: dar lásky, odvahy, pokoje, radosti, naděje, jistoty v jedné pevné síti. A abyste si to pamatovali, po bohoslužbě si v dílničkách můžete vyrobit přesně takovýto pevný uzel ze stuh na svůj vlastní batoh, abyste na tu spojenou Boží sílu v darech z dna svého batohu pamatovali ve školní lavici i ve své práci.